

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 520/2020
01.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Мирослава Бојовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К бр. 186/17 од 26.09.2017. године и Вишег суда у Чачку Кж бр. 51/18 од 01.06.2018. године, у седници већа одржаној 01.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Мирослава Бојовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К бр.186/17 од 26.09.2017. године и Вишег суда у Чачку Кж бр. 51/18 од 01.06.2018. године, у односу на повреду закона из одредбе члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици К 186/17 од 26.09.2017. године, између осталог окривљени АА и ББ су оглашени кривим да су извршили по једно кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђени су на новчану казну у износу од по 40.000,00 динара коју су дужни да плате у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року не плате наведени износ иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљени АА и ББ обавезани су да приватном тужиоцу плате на име трошкова кривичног поступка износ од по 77.500,00 динара, као и трошкове паушала у износу од по 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудне наплате.

Виши суд у Чачку је пресудом Кж бр. 51/18 од 01.06.2018. године, између осталог одбио као неосновану жалбу браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Мирослава Бојовића и пресуду Основног суда у Ивањици К бр.186/17 од 26.09.2017. године у непреиначеном, осуђујућем делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Мирослав Бојовић, због „повреде закона на штету окривљених“ док из садржине захтева произилази да исте побија због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, тачније наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, са предлогом да Врховни касациони суд у Београду усвоји поднети захтев за заштиту законитости и да донесе пресуду којом ће у целости укинути побијане пресуде и предмет вратити првостепеном суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП је неоснован.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд окривљеног АА огласио кривим за изнете речи увреде приватном тужиоцу које приватни тужилац није ни навео у својој приватној тужби. Наиме, у приватној кривичној тужби приватни тужилац је навео да му је критичном приликом окривљени АА рекао „... ти мајку сад пред полицијом“, а суд је пресудом окривљеног АА огласио кривим да је он приватном тужиоцу рекао „... ти мајку, сада ћу да те бијем пред полицијом“, чиме је по наводима захтева прекорачио оптужбу када је окривљеног огласио кривим за оно што није рекао.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе би подразумевало измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описане у оптужном акту и то додавањем веће криминалне активности и воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу овога суда, чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао је у границама чињеничног основа из приватне тужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се приватна тужба и заснива, па према томе није повређен ни субјективни ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног.

Чињеница је да је првостепени суд у изреку побијане пресуде у мањој мери конкретизовао и прецизирао (допунио), при чему је учињена допуна без утицаја на садржај увредљивих речи, које је приватни тужилац у приватној тужби навео, али по налажењу Врховног касационог суда, то не представља прекорачење оптужбе, већ евентуално прецизирање чињеничног стања уношењем речи које је сам оштећени пред судом износио, а што је и сведок ВВ потврдио, што је у границама оних чињеница и околности на којима се пресуда и заснива, те се неосновано захтевом за заштиту законитости указује да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац указује на различитост диспозитива пресуде и образложења која се огледа у различитим наводима исказа сведока ГГ, на који начин указује на повреду поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда закона не представља законски разлог због кога је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, стога је захтев за заштиту законитости у овом делу недозвољен.

Поред наведеног бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости коментарише изведене доказе и даје сопствену оцену истих наводећи да петоро лица категорички тврди да догађају нису били присутни ВВ, ГГ и ДД, а суд управо њима поклања веру и доноси осуђујућу пресуду у односу на окривљене АА и ББ, не поклања веру полицајцима ЂЂ и ЕЕ, да у жалбеном поступку Виши суд оглашава кривим и полицајце, о чему не даје ваљане разлоге...

Врховни касациони суд напред изнете наводе којима се врши анализа исказа саслушаних сведока и на основу којих бранилац конструише своју верзију догађаја оцењује као указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, која повреда закона не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, стога је захтев за заштиту законитости у овом делу одбачен као недозвољен.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић